

embedsmændene og Hofbetjentene. Man fik gennem Loven ved forrige Tronskifte et Indblik i, hvilken Hærskare af Tjenere der holdes ved Hoffet. Der var da Tale om ikke mindre end 93 Pensioner og Understøttelser. Om der er flere eller færre nu, ved jeg ikke, men det naturligste synes mig at være, at Civilisten selv sørgede for sine Funktionærer, eller ogsaa at disse ved Tronskifte gik over fra den afdøde Konge til den ny, saa at der ikke blev paabyrdet Statskassen noget. Jeg vil haabe, at Sagen henvises til et Udvalg, og at vi der maa faa de nødvendige Oplysninger, saa at vi kunne skønne over, hvilke Udgifter Forslaget vil medføre for Statskassen.

Finansministeren (Vilhelm Lassen):

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har ganske Ret, naar han siger, at de Pensioner og Understøttelser, der bleve bevilgede ved Lovene af 1881 og 1892, ikke vare hjemlede ved nogen juridisk Ret. De vare kun hjemlede ved en Praksis, der har været fulgt her i Tinget, hjemlede ved, at disse Funktionærer vare gaaede ind i deres Stillinger med en berettiget Forventning om, at naar de paa Grund af Dødsfald kom ud af deres Stillinger, vilde Staten give dem enten en Pension eller en Understøttelse. Naar Rigsdagen og dette Ting ogsaa i 1881 og 1892 have givet Pensionslove, have givet Pensioner og Understøttelser til gamle Funktionærer efter Enkedronning Caroline Amalies, Arveprinsesse Carolines og Hertuginde Vilhelmine Marie af Glücksborgs Død, har der været saa meget mere Grund for Regeringen til at være forvisset om, at Rigsdagen heller ikke denne Gang vilde afvise en Forpligtelse til at yde Pensioner og Understøttelser til Hoffunktionærer, der have mistet deres Stilling i Anledning af Tronskiftet. Det er jo en given Ting, at ved Pensionsloven af 24. Februar 1858 § 2 er det udtrykkeligt forudsat, at der ved særlig Lov skal gives Pension til Hoffunktionærer, der blive ledige i Anledning af Tronskiftet. Her have vi altsaa to Ting at holde os til, for det første Bevillingsmagts Praksis og dernæst ogsaa den Bestemmelse, som findes i den nævnte Lov.

Det ærede Medlem sagde, at dette Lovforslag var mangelfuldt oplyst, og han spurgte mig ogsaa om, hvor mange Embedsmænd og Funktionærer der blev Tale om. Det ønskede han at vide, forinden han kunde gaa med til Forslaget. Ja, Sagen er den, at det er netop derfor, at

jeg kun har forelagt Forslag om en foreløbig Bemyndigelse for Regeringen til at udbetale Pension. Thi Forholdet er det, at Tronskiftet er foregaaet saa nyligt, at den ny Hofstat endnu ikke er konstitueret. Der er ikke truffet endelig Bestemmelse om, hvilke Funktionærer fra den gamle Hofstat der gaar over i den ny. Disse Bestemmelser ville naturligvis blive truffet i Løbet af ikke saa forfærdelig lang Tid, men da vi nu staa nær ved Rigsdagssamlingens Slutning, har jeg ikke ment at kunne vente længere med at søge Hjemmel til at udbetale de Pensioner, som vedkommende har Berettigelse til at nyde, saa snart han afskediges fra sin nuværende Stilling. Dette vil indtræffe i det kommende Finansaar, det, som begynder den 1. April d. A., og saa kan der senere forelægges Forslag til endelige Pensioner med Opgivelse af, hvor store Pensionerne skulle være for hver enkelt Hofembedsmand og Funktionær, eller hvor store Understøttelserne een Gang for alle skulle være. Dertil har jeg i dette Øjeblik ikke Materiale. Men jeg har da ment, at det var bedre at søge en saadan foreløbig Hjemmel, end at staa ganske uden Hjemmel til at udbetale Pensioner den Dag, vedkommende afskediges fra sin Stilling. Jeg har ikke ønsket at komme til at staa i den sidstnævnte Situation og er derfor gaaet den Vej, som man gik efter Tronskiftet i 1863, hvor man ved Lov af 17. December 1863 fik en lignende foreløbig Bemyndigelse til Udredelse af Pensioner, indtil der senere blev forelagt Forslag om endelige Pensioner. Jeg har ikke haft Grund til at antage, at dette Ting vilde forandre sin Praksis paa dette Punkt fra tidligere Tid.

Der er ikke nogen Fare ved dette Forslag, thi de Regler, som ere givne for Beregningen, ere ganske de samme som de, der ere fastsatte ved de Love, jeg allerede har nævnt, nemlig Lovene af 1863, 1881 og 1892. Der er altsaa intet nyt i den Henseende i dette Forslag, og for saa vidt dette Ting ikke tænker paa at forandre sin Praksis, er der ingen som helst Fare ved at give denne foreløbige Bemyndigelse. Jeg har ikke kunnet gaa videre end til at søge den, fordi jeg savnede Materiale til at foreslaa endelige Pensioner.

K. M. Klausen: Den højtærede Minister indrømmer altsaa, at de to Love af 1881 og 1892 vare en ren Naadessag, en Godhed fra Bevillingsmyndighedens Side, og at der ingen som helst Forpligtelse var